

Els jugadors: ¡Que dimiteixi Núñez!

¿**Q**uè necessita el F. C. Barcelona per a deixar de ser constantment el pallaso del futbol de l'estat? Aquesta temporada, ridícul darrere ridícul, ha anat configurant una pàgina de la seva història que és, de llarg, la més negra, però d'un negre intens. No hi fa res que l'última explosió s'esdevingués dijous passat, quan els jugadors van reclamar en un escrit de set punts la dimissió del seu president, de **Josep Lluís Núñez**, cas inèdit en els clubs d'élite de futbol. Ni en la resposta posterior de la directiva. I no hi fa res, perquè els desastres no vénen mai sols, i un de més tant és. La crisi, tan esbombada des d'inicis de temporada d'enguany, no sembla haver tocat fons, tot i que feia la impressió que a força de travessar el límit de les bufonades finalment es faria la llum del seny. Però no. Queda demostrat que les besties no tenen professió —directius, entrenadors, oposició, jugadors— ni extensió —¿qui en dona més?

Recordar **Schuster**, la depressió de **Luis Aragonés**, les declaracions de **Venables**, el contracte amb TVE, els debats a TV3, les pancartes impertinents, les agressions dels *morenos*, i el Camp Nou desoladament buit, entre altres barbaritats, és parlar de Núñez, i Núñez és, ara com ara, amo i senyor del Barça. El tòpic «més que un club» pot ser un arma de doble tall: pot molt bé convertir-se en «més que un circ».

Dos xiclets per augment de sou

L'únic col·lectiu que s'havia mantingut dignament en silenci havia estat, fins ara, el dels jugadors. Darrere del «som professionals» s'havien elidit respostes compromeses inquirides pels pe-

En un escrit tramès a la premsa, els jugadors blau-grana han demanat la dimissió de Núñez. Sembla la culminació d'una temporada indignant i vergonyosa.

Eduard Company

gadors barcelonistes. La de **Ramon Maria Calderé** no té pèrdua: «Vaig demanar un augment de sou i per resposta van donar-me dos xiclets».

Per la seva banda, el porter **Covelo** va dir: «El president Núñez va amenaçar-me que si anava amb un advocat em fotria una hòstia». **Julio Alberto**, que no feia gaire havia donat un vehement suport al president, va rectificar: «No, Núñez no és el millor president del món; la seva posició no es pot defensar, es miri com es miri». **Lobo Carrasco** va transportar el tema al terreny infantil, potser el que més s'hi adiu. «El paper d'alguns directius —va dir Carrasco—, el podria fer la meua filla». I la guinda al pastís la va col·locar el capità **Victor**, segons el qual «el senyor Núñez dona la imatge que sent

Del Barça «més que un club» al Barça «més que un circ».

riodistes, i afers curiosos com les baralles a colps de puny entre alguns integrants de la plantilla no havien passat de la pura anècdota. Però dijous passat, el got que vessava de fa temps va sofrir una tempesta escabrosa: els futbolistes blau-grana van trametre a la premsa un escrit de set punts que qualificava el seu president de mentider, irrespectuós, xantatgista, desestabilitzador i covard. Per aquest motiu, en demanaven la dimissió. Per si no n'hi hagués prou, en les declaracions a la roda de premsa posterior, va haver-hi comentaris suculets dels ju-

els colors del Barça, que és un fanàtic del club. Però he arribat a la conclusió particular que no és ni un fanàtic del Barça, que ni estima l'afició ni estima res. Només s'estima a si mateix, i aquesta és la seva bandera».

El que demostra la rebequeria dels jugadors blau-grana s'ensuma d'una hora lluny, per més que aquests ho demostren. Volen més diners, en concret que se'ls pagui a Hisenda. És un tema que des de febrer els integrants de l'equip blau-grana han anat covant en silenci. I ha esclatat a causa de la promesa incompleta de Núñez de

Després de les declaracions dels jugadors, molt pocs feien costat a Núñez.

solucionar-los el conflicte fiscal com a premi per obtenir la Copa del Rei.

Que Núñez ha de dimitir és evident, si més no a la vista que gairebé tothom se li està girant d'esquena. El que és de

doldre és que darrere el seu mandat deixi un rastre de despropòsits com els que, un a un, han anat esquitxant la dignitat del club blau-grana des que va pujar al poder. Ara els ha tocat el torn als jugadors. ¿Qui més queda? □

LLENGUA I MODEL DE TV A PALMA DE MALLORCA

Una jornada particular

Organitzat per l'Obra Cultural Balear, i amb el patrocini del Consell Insular de Mallorca, es va celebrar dissabte passat, dia 30, el seminari «Llengua i model de TV». L'acte va comptar amb la participació de diverses personalitats de l'àmbit lingüístic català i es va posar en relleu les contradiccions actuals entre l'estat de les autonomies i el model centralista de la televisió.

Carles Gàmez

Miquel Alenyar, president de l'Obra Cultural Balear, donava la benvinguda a prop de dos-cents participants inscrits en aquest seminari, «Llengua i model de TV», que s'obria dissabte passat, dia 30, a la Sala Albéniz de l'auditori mallorquí. La inauguració va comptar amb la presència del president del Consell Insular, **Joan Verger**, i **Alfons Salgado**, responsable de Cultura del Consell.

El seminari, organitzat per l'Obra Cultural Balear, i amb el patrocini del Consell Insular, tenia com a eix central el model de televisió i la seua incidència en el desenvolupament del model lingüístic i autonòmic. Un total de cinc ponències se succeïren al llarg d'una jornada maratoniana. Malgrat l'anunci de la presència del director ge-

neral de Ràdio i Televisió valencianes, **Amadeu Fabregat**, aquest finalment no hi va participar, limitant-se la representació valenciana a la figura del sociòleg **Josep-Vicent Marqués**.

L'advocat i polític **Josep Melià** va ser l'encarregat d'obrir les sessions del seminari. Amb el títol d'«El marc legal, social i polític de les televisions en les llengües minoritzades», **Melià** va fer un repàs sobre aquests tres aspectes. Segons ell, «en la nostra societat es condemna les nostres comunitats que els avanços culturals i lingüístics es desenvolupin en una progressió aritmètica, mentre que les dificultats, els problemes i el procés d'aculturació es reproduesquin en una progressió geomètrica». Per a l'advocat mallorquí, «bàsicament el model lingüístic que consagra la Constitució i els estatuts d'autonomia no coincideixen amb el de televisió. Hi ha una dissociació entre

els drets comunitaris i el concepte d'una televisió pública i centralitzada ajustada a les necessitats publicitàries».

Lluís de Carreras, del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, va defensar «un model de televisió més respectuós amb les cultures que configuren l'Estat espanyol». Una de les dues cadenes actuals —segons ell— «hauria de reflectir l'expressió constitucional de l'estat de les autonomies, posant-se al servei de les comunitats que ho demanessin». Sobre l'actual reglamentació de la televisió privada, **Carreras** va dir que «ha de ser anul·lada i fer en el seu lloc una llei més adequada».

Com a tercer ponent, i tancant el matí, parlava el sociòleg **Josep-Vicent Marqués**. Després d'uns saborosos comentaris de la situació de la Televisió valenciana, **Marqués** va fer una sèrie de reflexions —des de la seua autoqualificada posició de nacionalista d'esquerres independent— sobre el paper de la televisió en la societat. Malgrat les seues crítiques al mitjà televisiu —foment de la passivitat i les idees estereotipades—, la televisió podia ser també, segons ell, «un espai per a la creativitat». En l'aspecte lingüístic, sobre la televisió valenciana va defensar un model que donara marc a totes les varietats dialectals.

El senador **Francesc Ferrer i Gironés** obria les sessions de la vesprada amb la ponència «Llengua i mitjans audiovisuals de comunicació. El paper de l'ens públic de l'RTVE respecte a les llengües i cultures d'Espanya». El senador gironí va posar de manifest el paper de normalització lingüística que ha fet TV3, es mostrà crític sobre la proporcionalitat representativa de les altres comunitats —País Valencià, Illes Balears i Catalunya Nord— en l'espai televisiu de TV3. Per a **Francesc Ferrer**, l'actual TV3 encara queda molt lluny d'abastir informativament tot l'àmbit lingüístic català.

Finalment, el director general de TV3, **Enric Canals**, tancava el seminari amb la ponència «La TV de Catalunya, present i futur. El rol social i lingüístic de TV3». En el col·loqui posterior, quasi com un denominador comú, els assistents van insistir en la necessitat d'una TV3 oberta a tots els Països Catalans, autènticament *nacional*.

Malgrat la voluntat de presentar aquest seminari com de caràcter tècnic, i no de debat polític, al final de la jornada, oïdes les diferents intervencions, es va veure que les raons polítiques pesaven més que les purament tècniques. □